

El rovell de l'ou

Per què tinc la sensació que ningú no es creu que l'Espanyol puguí fitxar els noms que han sortit a la palestra? És que

**DUTXA
FREDA**

l'Espanyol no es mereix un rovell d'ou estel·lar que estigui envoltat de nanos del planter.

El gran mal de l'Espanyol és tenir quatre extracomunitaris i que dos d'ells siguin defenses que barrin el pas als que surten de la factoria de Sant Adrià. / MANEL RODRÍGUEZ.

Podria començar cridant a la rebel·lió esportiva contra contra l'opressor, però no ho faré. Us convido a posar l'ampolla de cava a la nevera (aquella que teniu guardada per quan eliminen el Madrid). Val la pena que l'obriu. Per fi hem aconseguit que Espanya ens tingui por. No ha vetat el partit contra el Brasil perquè Camacho tingui por que li pispem els jugadors. Encara no ens deixen, però ens és igual. Tampoc temen que poguéssim guanyar la *canarinha* (no ens ho creiem

DE RABONA

Catalans, per fi Espanya ens té por

vocatòria (al camp i per televisió) del Catalunya-Brasil i de l'Holanda-Espanya. Por de veure 100.000 senyeres i estelades (*vade retro*) al Camp Nou. Espantats per la nostra ambició, han aturat el primer cop. No defallim i preparem-nos per a la segona envestida. No la resistiran. / TONI ROMERO

[TRIBUNA COBERTA JOSEP MARIA RADUÀ DOMÈNECH]

Selecció dels Països Catalans

En el 135è partit de la història de la selecció, Catalunya obtingué un rècord amb 60.000 espectadors (per només 19.000 en el recent Espanya-Mèxic, quina ràbia els fa tenir sempre guarismes tan baixos!) i la seva victòria 70a. La selecció nacional de futbol de Catalunya no és cosa d'un dia ni de quatre anys i podríem dir que els seus orígens es perden en la nit dels temps... Catalans, sovint se'ns ha amagat la història... se'ns ha dit que érem una suma de «comunitats autònomes», però ara sense dret a federar-nos com a l'Edat Mitjana. Qui més qui menys s'ho ha anat passant, i així tenim que l'únic partit de la selecció nacional que ha aplegat nombrosos jugadors de Catalunya i del País Valencià alhora va ser el 23 de febrer de 1950 entre la selecció dels Països Catalans i el prestigiós club argentí San Lorenzo de Almagro. El resultat del partit, jugat a Les Corts, va ser de 2-1 per als nostres. L'onze històric va ser format per cinc jugadors del València, quatre del Barça i dos de l'Espanyol. Queda clar, senyors Pujol, Zaplana, Antich... que aquí tenim un precedent històric de la selecció dels Països Catalans, una selecció en què tot-hom seria benvingut, de Salses a Guardamar, 11 milions de persones carregades de més sentiments i dignitat que els dels nostres governants.

De moment, però, els dirigents de l'esport català no s'han atrevit a recuperar unes seleccions comunes i ens hem de conformar amb diferents seleccions nacionals per a Catalunya, País Valencià i Andorra. Aquesta feblesa ha estat aprofitada per l'in-

Puchades i Gonzalvo II, de la selecció dels Països Catalans, salten davant d'un jugador del San Lorenzo.

vent del murcià Zaplana per acomiadar el 2001. Els únics valencians que li havien demanat seleccions havien partit de la base dels Països Catalans. Com impedir que els catalans del sud o del centre ens ajuntem per veure jugar plegats la nostra selecció com havia passat contra Bulgària o Iugoslàvia? Molt fàcil: Eduardo Zaplana, el president que només parla valencià el Nou d'Octubre —aquesta és la importància i l'estima que li té al país que governa— va programar un partit de la selecció valenciana de futbol per al mateix dia del Catalu-

nya-Xile. Així s'assegurava que els ciutadans conscienciats que haurien anat a reivindicar en els dos partits haguessin de triar-ne un i prou. És la vella màxima de Juli Cèsar de dividir per vèncer...

Mentre no s'imposi la lògica de permetre jugar junts en una selecció nacional un ciutadà de Vinaròs i un de les Cases d'Alcanar, poblacions limítrofes, les persones lliures de pensament i coherents haurem de sentir com a pròpies les seleccions de cada part de nació. Segur que ens representaran molt més bé les seleccions

nacionals de cada territori que no pas els combinats estatals i jacobins d'Espanya i França. També hem de madurar i veure que no podem conferir més importància a un succedani que a l'original, és a dir, no podem donar més importància als clubs com el Barça o el Madrid que a les seleccions dels països que representen internacionalment: la nació catalana i Espanya, respectivament.

Per acabar, volia recordar que la selecció nacional de futbol nasqué setze anys abans que la de l'Estat espanyol. El 30 de maig de 1904 debutà Catalunya contra el club Espanyol, i no fou fins el 1920 que debutà l'equip estatal. La nostra selecció de futbol tingué aviat una projecció internacional i s'enfrontà a París el 1910 i dos cops contra la selecció estatal de França el 1912, amb una victòria catalana i una altra de francesa.

Però no tan sols França ha perdut contra Catalunya, també ho ha fet Espanya en un dels tres enfrontaments que s'han realitzat. La nació triomfà el 19 d'octubre de 1947, en el que és de moment el darrer Catalunya-Espanya de futbol. El Catalunya-Brasil ja s'ha esdevingut dos cops (una victòria quàdribarrada i un empat) i ja hi havia acord per al tercer. Ara bé, quan l'amo mana, l'esclau obeeix... Els que haurien de dimidir per representar tan malament la nostra nació, quan es donaran per al·ludits? Mentre no es demostrï el contrari, som cornuts (Espanya-Portugal en un camp que es diu Lluís Companys) i paguem el beure, les copes (Davis)...

Josep Maria Raduà Domènech.
Filòleg

